

Αν μια τρομοκρατική οργάνωση εισέβαλε και εξόντωνε μερικές εκατοντάδες Έλληνες πολίτες στην Ήπειρο, τη Μακεδονία ή την Κρήτη και στη συνέχεια αποσυρόταν για να κρυφτεί σε κάποια γειτονική χώρα - αναρχούμενη ή απλώς ανεκτική (ακόμη και υποστηρικτική) - ποιο θα ήταν το καθήκον της ελληνικής πολιτείας; Δεν θα έπρεπε να τους εντοπίσει και να τους παραπέμψει στη δικαιοσύνη; Και αν προέβαλαν ένοπλη αντίσταση, δεν θα όφειλε να τους εξαλείψει; Αν μια γειτονική χώρα ή μια πληθυσμιακή ομάδα εντός της επικράτειας δίνει άσυλο στους εγκληματίες δεν πρέπει να έχει συνέπειες;

Αυτό δεν είναι ο πυρήνας της έννοιας της ασφάλειας που κάθε κράτος οφείλει να προσφέρει στους πολίτες του; Αυτό το κράτος δεν ονειρεύεται κάθε δημοκρατικός πολίτης; Δημοκρατικός με την έννοια του κοινωνικού συμβολαίου: όπου το μονοπώλιο της βίας εκχωρείται στο κράτος, με αντάλλαγμα την εγγύηση της ασφάλειας, της δημόσιας τάξης και της εθνικής κυριαρχίας.

Γιατί λοιπόν οι «επαγγελματίες δημοκράτες» εξανίστανται για το ανελέητο κυνηγητό που έχει εξαπολύσει το Ισραήλ κατά της Χαμάς; Μετά τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου, ο στόχος του Ισραήλ είναι ξεκάθαρος: η εξάλειψη της Χαμάς και η παράδοση της Γάζας στη διαχείριση ενός συνδέσμου αραβικών κρατών. Το σχέδιο είναι ίδιο με εκείνο που εφαρμόστηκε έναντι της Χεζμπολάχ στο νότιο Λίβανο: το Ισραήλ εισέβαλε, διέλυσε τους ισλαμιστές τρομοκράτες που καταδυνάστευαν τη χώρα και παρέδωσε την εξουσία στους ίδιους τους Λιβανέζους.

Την αναγνώριση ποιας Παλαιστίνης προτείνουν οι προοδευτικές δυνάμεις της Ευρώπης; Με ποια σύνορα; Με ποιες δομές κράτους; Την αποτυχία των αρχών της Δυτικής Όχθης που δεν μπορούν να ελέγξουν τους ίδιους τούς τους εξτρεμιστές και ζητούν τη βοήθεια του Ισραήλ για να επιβάλουν την τάξη; Ή τις συμμορίες που λυμαινόταν τη Γάζα και δια του ελέγχου και εκμετάλλευσης της ανθρωπιστικής βοήθειας έσκαβαν τούνελ και εκτόξευαν ρουκέτες εναντίον του Ισραήλ.

Γιατί λοιπόν κρῶζουν τα κύμβαλα της αριστεράς σε όλο τον κόσμο; Διότι η αριστερά - ακραία ή κεντρώα - δεν διαθέτει πια εναλλακτική πολιτική πρόταση έναντι της κεντροδεξιάς. Αντίθετα, η κεντροδεξιά έχει ενσωματώσει τις πολιτικές της κεντροαριστεράς και τις εφαρμόζει με μεγαλύτερη συνέπεια.

Η αριστερά, ως εκ τούτου, αναζητά απεγνωσμένα πεδίο ύπαρξης. Σε πολλές κοινωνίες, η πολιτική στράτευση δεν είναι ιδεολογία αλλά επάγγελμα. Έτσι, στρέφεται σε «πελάτες» που ανήκουν σε περιθωριακές μειονότητες, σε παράνομους μετανάστες που παριστάνουν τους πρόσφυγες (τη στιγμή που οι νόμιμοι μετανάστες είναι πιο συντηρητικοί και φιλοδοξικοί ακόμη και από τους ντόπιους), ή σε ισλαμιστικά αντιδυτικά κινήματα μόνο και μόνο επειδή αντιπαθούν τον καπιταλισμό και τις δυτικές δημοκρατίες.

Η αλήθεια είναι πως η αριστερά χρεοκόπησε τη νύχτα που έσβησε το κόκκινο άστρο πάνω από το Κρεμλίνο. Το κράτος πρόνοιας είχε υπόσταση όταν η αναλογία εργαζομένων προς συνταξιούχους ήταν 7 προς 1. Σήμερα, με τη δημογραφική κατάρρευση και την αναλογία κάτω από 3 προς 1, κανένα σύστημα κοινωνικής αναδιανομής δεν είναι βιώσιμο. Αυτό φοβάται να παραδεχτεί η δυτική αριστερά - γι' αυτό και γελοιοποιείται.

Η αριστερά μισεί το Ισραήλ επειδή η ίδια έχει πάρει διαζύγιο από την ιστορία και τη γεωπολιτική. Αντίθετα, το Ισραήλ, λόγω γεωγραφίας, είναι αναγκασμένο να επιβιώνει ελέγχοντας και εξουδετερώνοντας όλες τις απειλές γύρω του. Η ύπαρξή του υπενθυμίζει διαρκώς στην αριστερά μια πραγματικότητα που η ίδια αρνείται να δει.

Μην έχετε καμιά αυταπάτη πως η πραγματικότητα η ίδια θα αναγκάσει την ελληνική αριστερά να αλλάξει στάση. Η ελληνική αριστερά το '22 μιλούσε για ελληνικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο στη Μικρά Ασία και τασσόταν υπέρ των σοβιετικών που υποστήριζαν και εξόπλιζαν τον Κεμάλ. Το '41 όταν ο ελληνικός στρατός έσπασε το μέτωπο των επιτιθέμενων Ιταλών και προέλαυνε στην Αλβανία μιλούσαν πάλι για ιμπεριαλιστική εισβολή, το '45 απεργάζονταν την απόσχιση της Μακεδονίας για τη δημιουργία ανεξάρτητης σοσιαλιστικής δημοκρατίας.

Το Ισραήλ είναι η πρόφαση, αυτό που πραγματικά μισούν είναι η Ελλάδα και εν τέλει ο ίδιος τους ο εαυτός... Η εξήγηση είναι απλή. Οι περισσότεροι όταν επιλέγουν να σπουδάσουν ή να ζήσουν δεν επιλέγουν ούτε τη Γάζα, ούτε την Κούβα ή τη Βόρεια Κορέα. Επιλέγουν το Μόναχο, το Λονδίνο ή τη Νέα Υόρκη. Η αντίφαση αυτή διαβρώνει την υπαρξιακή υπόσταση.

ΠΗΓΗ: [LIBERAL, 1.9.25](#)